

## II. Verschillen in de hoogte van arbeidsongeschiktheidsuitkeringen

Verschillen - Gecontroleerde werkloosheid - Contract als uitzendkracht  
- Aligneringsperiode tot zes maanden – Reductiecoëfficiënt -  
Garantiebepaling

Vraag nr. 133, gesteld op 25 maart 2025, aan de heer vice-eersteminister en minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, belast met Armoedebestrijding, door de heer COURARD, volksvertegenwoordiger<sup>1</sup>

In de huidige wetgeving met betrekking tot de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen voor uitzendkrachten en werkzoekenden zijn er aanzienlijke verschillen, die samenhangen met de beroepssituatie op het moment dat men arbeidsongeschikt wordt. Afhankelijk van het feit of de verzekerde zich in een situatie van gecontroleerde werkloosheid bevindt of een contract als uitzendkracht heeft, kunnen de bedragen die men ontvangt immers aanzienlijk verschillen.

Een voorbeeld ter illustratie: wanneer een uitzendkracht na een periode van gecontroleerde werkloosheid arbeidsongeschikt wordt, wordt zijn uitkering berekend op basis van het laagste bedrag, hetzij 60 % van zijn loon dat als basis wordt genomen voor zijn werkloosheidsuitkering, hetzij het barema werkloosheid. Die berekening resulteert in een uitkeringsbedrag dat heel wat lager ligt dan het bedrag dat een werknemer met een uitzendcontract ontvangt wanneer hij arbeidsongeschikt wordt. Laatstgenoemde geniet immers een uitkering die gebaseerd is op zijn referteloan, dat hoger ligt vanaf het begin van de arbeidsongeschiktheid, en zijn uitkering wordt sneller herzien.

Voorts bepaalt de huidige regelgeving dat er pas vanaf de zevende maand van de arbeidsongeschiktheid rekening gehouden wordt met het laatste loon, wat tot grote financiële moeilijkheden kan leiden voor uitzendkrachten die vaak perioden van werk en werkloosheid afwisselen.

1. Hoe verantwoordt de regering die verschillen in behandeling tussen uitzendkrachten die werkloos zijn dan wel een contract hebben op het moment dat ze arbeidsongeschikt worden?
2. Wordt er nagedacht over een harmonisatie van die regels om grote verschillen in de hoogte van de uitkeringsbedragen te voorkomen?
3. Overweegt u een wetswijziging om ervoor te zorgen dat er beter rekening gehouden wordt met de voorafgaande werkperiodes, met name door de termijn van zeven maanden vóór de toepassing van het laatste referteloan in te korten?
4. Welke maatregelen zouden er genomen kunnen worden om een billijkere sociale bescherming te waarborgen voor werknemers met een onzeker dienstverband die vaak perioden met uitzendopdrachten en werkloosheid afwisselen?

---

1. Bulletin nr. 012, Kamer, gewone zitting 2024-2025, blz. 269.

5. Hoeveel uitzendkrachten werden er arbeidsongeschikt in de periode van werkloosheid tussen twee contracten?

### Antwoord

Wat betreft de sociale verzekerden die zich kunnen beroepen op de hoedanigheid van gerechtigde in de uitkeringsverzekering als gecontroleerde werkloze, is de regel van alignering/beperking van de uitkeringen, zoals bedoeld in artikel 211, § 2, van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, algemeen van toepassing gedurende de eerste zes maanden van hun arbeidsongeschiktheid.

Deze regel houdt in dat het bedrag van de primaire ongeschiktheidsuitkering gedurende de eerste zes maanden van arbeidsongeschiktheid wordt gealigneerd op het bedrag van de werkloosheidsuitkering waarop de verzekerde aanspraak zou hebben kunnen maken indien hij zich niet in staat van arbeidsongeschiktheid bevond, behalve als het bedrag van de werkloosheidsuitkering hoger is dan het bedrag van de primaire ongeschiktheidsuitkering die is berekend op het toepasselijke gederfde loon met, in voorkomend geval, een gewaarborgde minimumuitkering. Ondanks de hoedanigheid van gecontroleerd werkloze wordt het gederfde loon uit een tewerkstelling (als bijv. uitzendkracht) echter in aanmerking genomen als deze tewerkstelling binnen dertig dagen voor de aanvang van de arbeidsongeschiktheid is geëindigd.

De ziekenfondsen passen deze algemene aligneringsregel toe op alle gerechtigden die uitkeringen ontvangen op basis van hun hoedanigheid als gecontroleerde werkloze aan het begin van hun arbeidsongeschiktheid, ongeacht hun statuut (uitzendarbeidsovereenkomsten, arbeids-overeenkomsten voor tijdelijke arbeid of seizoenarbeid, kunstwerkers, contracten voor bepaalde of onbepaalde duur, enz.), de frequentie of duur van hun tewerkstelling(en) als loontrekkende tijdens de dertig dagen voorafgaand aan de (laatste) periode van gecontroleerde werkloosheid.

Deze algemene regel is bedoeld om de overgang van een werkloosheidsuitkering naar een arbeidsongeschiktheidsuitkering louter om bepaalde opportuniteitsredenen of financiële redenen te verhinderen (de aligneringsperiode is beperkt tot zes maanden).

Ik voorzie momenteel geen wetswijziging om deze termijn van zes maanden voor het aligneren van het bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen op dat van de werkloosheidsuitkeringen te verkorten. In het kader van e-Gov 3.0 lopen, vanuit een invalshoek tot uniformisering, wel reflecties over de wijze waarop het gederfde loon binnen de verschillende sectoren van de sociale zekerheid wordt vastgesteld.

Voorts kan ik u meedelen dat het gederfde loon van de uitzendkrachten in het algemeen op dezelfde manier wordt bepaald voor alle gerechtigden waarvan de laatste bezoldigde tewerkstelling als werknemer werd uitgeoefend in het kader van een uitzendcontract (op voorwaarde dat deze tewerkstelling is geëindigd uiterlijk dertig dagen voor het begin van de arbeidsongeschiktheid).

In dat kader worden de arbeidsuren en de gelijkgestelde uren (zoals de uren van arbeidsongeschiktheid of gecontroleerde werkloosheid) wel degelijk in aanmerking genomen bij het bepalen van het gederfde loon “tewerkstelling” als uitzendkracht. Het arbeidsvolume of gelijkgesteld dat werd aangetoond gedurende een referentieperiode (de “tewerkstellingsgraad” tijdens de referentieperiode) maakt het mogelijk om te bepalen of een reductiecoëfficiënt moet worden toegepast en, indien van toepassing, de waarde van deze reductiecoëfficiënt te bepalen.

Als een reductiecoëfficiënt moet worden toegepast (hypothese 1), wordt het gederfde loon van de uitzendkracht in het algemeen bepaald op basis van zijn uurloon en het gemiddelde aantal arbeidsuren per week van een referentiewerknemer die voltijds in dezelfde functie tewerkgesteld is. In deze hypothese 1 wordt het gederfde loon verkregen door het vermenigvuldigen van het voltijdse gederfde loon met de bovengenoemde reductiecoëfficiënt. Als er geen reductiecoëfficiënt moet worden toegepast (hypothese 2), wordt het gederfde loon van de uitzendkracht in het algemeen bepaald (zoals voor andere arbeidsovereenkomsten met een vast uurloon) op basis van het uurloon en het gemiddelde aantal arbeidsuren per week van het (laatste) uitzendcontract.

Bovendien kan ik u ook meedelen dat, algemeen, reeds een garantiebepaling van toepassing is wat betreft het gederfde loon dat in aanmerking moet worden genomen voor het berekenen van de uitkeringen voor de gerechtigden die arbeidsongeschikt worden erkend binnen twee jaar na het einde van een voorgaande periode van arbeidsongeschiktheid die langer dan zes maanden duurde.

Naar aanleiding van uw vraag over het aantal uitzendkrachten die arbeidsongeschikt worden tijdens hun periode van werkloosheid tussen twee arbeidsovereenkomsten, heeft mijn administratie het Nationaal Intermutualistisch College ondervraagd. Het Nationaal Intermutualistisch College heeft echter aangegeven dat het niet in staat is om dit gegeven mee te delen omdat de verzekeringsinstellingen niet het aantal werklozen kennen die verbonden waren door een arbeidsovereenkomst als uitzendkracht meer dan dertig dagen voor het begin van de periode van erkende arbeidsongeschiktheid.